

NEKDO

*Nekdo je slep. Nekdo ne more
verjeti. Nekdo bi bil srečen,
da vidi in verjame.*

*Nekdo se je utopil v času
zasužnjenih dni. Nekdo nima
besed za sozvočja. Nekdo je
dolžan ljubezni v vidnem pro-
storu sonca, trepljajev ne pre-
nese. Od tu in tam stiska in
senca ga mori. Nekdo poln zna-
menj odstira nasmeha lepoti
v tisočeri oblikah srečanj...
Kako je srečen, odmeva z ust
prostora. Toplina ponosa zagre-
je čute. Najslajša pijanost!*

*Nekdo bo odnesel vse, kar je
imel. Nekdo bo pustil vso svojo
bedo... Nekdo bo nekoga občudo-
val. Nekdo bo jokal, v prsih ga
bodo žgale grenke puščice nesmi-
sla. Nekdo se bo zasmel na
poti, ki od koščkov celodnevnih
stremljenj pelje k celoti.*

BREZ SVOJE DOMOVINE

*O Bog, zakaj tvoja zemlja ni
moja ljuba domovina?*

*V njej so cvetovi, v njej je trava,
v njej je sonce, v njej so zvezde,
v njej je vse tvoje tako privlačno,
prav tako kot v najlepši domovini.*

*O Bog, zakaj sem vzljubil človeka in
psa v tuji, ne pa v svoji
domovini? Mene, ki sem del
vesoljnega prahu, ni
v moji domovini...*

Jočem.

*O Bog, kako me je strah veselja brez
moje domovine. Moje oči so lažnive;
vidijo lepoto, ki je ni v moji domovini.
Ko mi moj otrok zažuga, zbežim
pod listje in premišlujem o bedi
svoje usode v tuji domovini.*

*O Bog, jaz, ki sem posejal seme, s
strahom prižigam sveče tebi v zahvalo
za strupeno žetev. To je moja grešna
stran in kako naj se znebim svoje bede...
Kam naj zakopljem svoje zastarane
misli brez domovine?*

*O Bog, ali kot klateža v hosto ali
kot psa za ograjo. Kot ubitega vojaka
kjerkoli? Ali, da vržem ranjene misli
v strupeno reko? Moja bolečina je velika,
ker nimam svoje domovine...*

*O Bog, pomagaj mi, da najdem
svojo lepo domovino.*

TEŽKO JE ODITI

*Težko mi je oditi, ker potem,
kako bodo ostale nekatere mi
ljube reči poleg ograje in v
travi mojih korakov?*

*Težko mi je oditi. Bolijo me strune
upanja, razsuti nasmehi in
grličina pesem v mrtvem
miru nad pokrajino.*

*Težko mi je oditi zaradi vetra v
krošnji oreha in žalostne
vrbe na žalostnem mestu in
tebe, ker vem, da boš ostal sam...*

*Težko mi je oditi, ko pomislim
na norost z visoko peto,
bleščečim nosom in ponarejeno ogrlico.
Šopiri se ji senca nad obzorjem.*

*Težko mi je oditi, toda grem, da
pobožam nebo in zarjam
okrasim vedrine, z leve in
desne strani vrnitve.*

*Težko mi je oditi, toda mogoče bo
v globinah odmeval smisel, za
vse tiste, ki so morali
oditi, in tiste, ki prihajajo.*

Branko
Medved

JUTRO

*Ljubil sem tista jutra,
vse, prav vse sem jih ljubil,
še zdaj ne vem zakaj,
a v njih sem vedno našel
košček nebeško modre svežine.*

*Za jutrom je vedno prišel dan
in njega sem sovražil,
pa čeprav je sonce močnejše sijalo,
pa čeprav so ljudje napolnili mesto.*

*Vedno sem težko čakal večera,
čeprav sem se ga bal,
kajti za večerom je prišla noč
in noči me je vedno bila groza,
ki sem jo strastno požiral,
hrabrila me je misel na jutro,
na jutro, ki ga ljubim,
ker vedno uživam v koščku
njegove nebeško modre svežine.*